

## Hồi Thứ Bốn Mười Tư

### THIÊN TÂM THỂ ĐỘNG (THIÊN TÂM HÀNH ĐỘNG)

Hàn Tiểu Tranh buồn rầu phát hiện chẳng được tích sự gì.

Người Hàn Tiểu Tranh trên không lộn nhào ngược về, gặp người một cái lại lượn về chỗ cũ.

Đưa tay ra sờ thử, không sao, kiếm không bị hao tổn gì. Bằng không, Hàn Tiểu Tranh sẽ cảm thấy mình đã phụ lòng Diệp Thích.

Đang lúc này, lại nghe tiếng ám khí rít lên. Sau đó từ trên không truyền lại tiếng “tinh tang”.

Lúc có ánh sáng từ phía trên rơi xuống, Hàn Tiểu Tranh mới phát hiện bọn họ dùng ám khí bắn lên làm vỡ ngói ở phía trên.

Tám lưới thép rất cuộc cũng có kẽ hở, nên ám khí có thể bay ra.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ thầm: “Xem ra đông người thì trí tuệ xem như cũng nhiều thêm một phần”.

Đã có ánh sáng, trong lòng cả bọn từ từ yên tĩnh trở lại, ít ra đối với hoàn cảnh mình đang gặp phải cũng không phải không biết chút gì. Lúc này, nước đã tràn vào đến ngang giá đỡ, trên mặt nước nổi lên mười mấy cái thi thể, còn có một số nội tạng của người chết và mấy con chuột lúc chìm lúc nổi.

Hàn Tiểu Tranh xem kỹ, phát hiện trong nước quả nhiên có một màu xanh nhạt không bình thường, mà còn trầm thêm mùi máu tanh, rõ ràng là chứa đầy kịch độc.

Hàn Tiểu Tranh vội nói: “Hai vị cô nương xem thử chân mình có gì dị thường không?”

Trong những lúc thế này, bọn họ không còn để ý gì nữa, liền chia nhau xem thử, đều phát hiện trên da chân có những điểm màu đỏ và bắt đầu sưng lên.

Chính Hàn Tiểu Tranh cũng đang bị như vậy.

Hàn Tiểu Tranh trầm giọng: “Mau ép độc ra!”

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh thầm cầu mong đừng để trúng độc quá sâu. Trên thực tế, nước ngập cả phòng như thế, dù độc tính mạnh hơn cũng đã bị loãng đi nhiều rồi.

Ba người vội vàng cùng xoạc chân ngồi xuống, bắt đầu dùng chân lực trong mình bức độc khí thoát ra.

Hạ Vũ hoàn thành nhanh nhất, vì độc mà nàng trúng phải chỉ có một loại, còn Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đã bị trúng trước chất độc trong đôi giày, bây giờ lại trúng thêm độc trong nước, nên phải chậm hơn nhiều.

Thuộc hạ của Lữ Nhất Hải đã có vài người bắt đầu vừa gãi vừa cào hai chân

mình.

Thậm chí có người chịu không nổi nữa, dùng lưỡi đao cứa vào chân để giảm bớt cảm giác ngứa ngáy.

Trong số đó có mấy người võ công cao nhất cũng bắt đầu dùng chân lực ép độc như Hàn Tiểu Tranh.

Càng lâu nước càng dâng cao, thấy rõ đã đến lúc trên giá cũng không còn chỗ nào dung thân được nữa.

Hạ Vũ bất chợt gấp gáp.

Hàn Tiểu Tranh bật dậy nói: “Ta đi lấy thêm vài cái giá lại!”

Hạ Vũ vội ngăn Hàn Tiểu Tranh lại: “Hay để ta đi cho, độc trong người người phải nhanh chóng ép ra, nếu để xâm nhập vào nội tạng thì phiền phức lắm”.

Hàn Tiểu Tranh đành phải chấp nhận: “Cẩn thận nhé, lúc này bọn chúng có thể thí mạng đánh liều lắm đấy!”

Hạ Vũ đáp: “Đa tạ!”

Sau đó, hai chân nàng điểm một cái, người nhẹ nhàng vút lên như làn khói, bắn đến cái giá gỗ cách đó hai trượng.

Trên cái giá đó có hai người đang đứng, nhìn thấy Hạ Vũ lướt về hướng mình, dường như chúng biết ý định của Hạ Vũ, một đao một thương vung lên phong bế chặt chẽ phía trước, không cho Hạ Vũ có cơ hội đặt chân đáp xuống.

Nếu không thể đặt chân lên giá thì khi lực thế vừa hết, chẳng phải Hạ Vũ sẽ rơi vào nước ư?

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh thầm lo lắng cho Hạ Vũ, toát cả mồ hôi.

Lại thấy khi Hạ Vũ gần sắp va chạm với đối phương, tay trái ôm trước bụng đột nhiên lườn vào trong áo rồi vung lên một cái.

Một vệt sáng đỏ tung ra, đó là một đoạn lụa mỏng.

Đoạn lụa đỏ cuộn vào tấm lưới thép, Hạ Vũ mượn lực phóng lên từ giữa lưng chừng không.

Lưỡi đao và trường thương đều huơ vào không trung.

Thân ảnh Hạ Vũ lượn lơ trên không rồi đáp xuống và xẹt đến phía sau hai người kia.

Không đợi họ xoay người lại, Hạ Vũ đã nhanh chóng phi ra hai cước đá cả hai văng ra khá xa.

Đồng thời, nàng cúi người xuống đưa tay kéo mạnh, cái giá liền bị nhấc lên theo.

Dải lụa mỏng ấy làm sao chịu nổi sức nặng của một vật như vậy? Lập tức đứt đoạn, nhưng Hạ Vũ đã mang cái giá bay lên, tuy nhiên chỉ đi được gần một trượng thì bắt đầu rơi xuống.

Tay hạ Vũ buông ra, đồng thời đơn chưởng vỗ lên mặt giá, người lại mượn lực phóng lên.

Còn dải lụa đỏ thì nàng tung về phía sau quán lấy thân giá, cái giá lại bị kéo theo.

Mọi sắp xếp đều rất cẩn thận và tinh tế.

Cái giá còn lắc lư, cách Hàn Tiểu Tranh chưa đến một trượng, Hạ Vũ đã đáp lên mặt giá cũ, rồi dùng dải lụa đỏ từ từ kéo cái giá kia đến.

Sau khi họ chồng hai cái giá lên nhau, mặt nước còn cách mặt giá nơi họ đang đứng chỉ vài phân nữa. Ba người vội vã nhảy lên tầng trên.

Lúc này, bọn người kia vì giành giật giá gỗ nên tranh nhau đến không thể buông ra, chẳng may có người rơi xuống nước, hấn hét lên một cách tuyệt vọng, nhảy vọt lung tung rồi nhanh chóng chìm vào trong nước một cách im lặng.

Đến sau cùng chỉ có bảy người thành công lên được thêm một tầng như ba người Hàn Tiểu Tranh.

Mấy người bọn họ vui mừng như muốn nhảy dựng lên.

Nhưng đây chỉ là an toàn tạm thời mà thôi, nước vẫn chậm chậm dâng cao lên, một khắc cũng không ngừng.

Có người đã bắt đầu kêu gọi người bên ngoài, nhưng gọi cả nửa ngày cũng không có người trả lời, đây cũng là việc nằm trong dự đoán.

Lại có mấy người không chịu nổi nữa, chửi rủa điên cuồng, nhất là Lữ Nhất Hải, bị chửi như người “chết bầm chết dập”.

Đứng trên hai cái giá, người đã có thể tiếp xúc trực tiếp với tấm lưới thép bên trên.

Hàn Tiểu Tranh nói nhỏ: “Có lẽ ta có thể bẻ cong được nó!”

Thật ra, Hàn Tiểu Tranh đã sớm nghĩ đến cách này, nhưng Hàn Tiểu Tranh biết khi mình phát huy công lực đến mức giới hạn thì sẽ lại xuất hiện hiện tượng mất trí, cho nên nhất thời Hàn Tiểu Tranh không dám quyết định, bây giờ Hàn Tiểu Tranh hiểu rõ chỉ còn cách mạo hiểm thử.

Hạ Vũ và Đoạn Như Yên không biết bên trong còn có chuyện này nên đều gật đầu, hy vọng Hàn Tiểu Tranh có thể thành công.

Hàn Tiểu Tranh dần lòng nói: “Xem ra không mạo hiểm không được”.

Hàn Tiểu Tranh liền giơ hai tay ra, móc vào tấm lưới thép trên đầu.

Đột nhiên, Hàn Tiểu Tranh hô một tiếng lớn, hai tay nóng như lửa than, đau đớn khôn xiết, không chịu nổi phải nhanh chóng rút lại.

Nhìn hai lòng bàn tay đã tấy đỏ lên, trên ngón tay rướm máu giống như da bị cắt sống.

Hạ Vũ thần tình biến đổi, nắm lấy hai bàn tay của Hàn Tiểu Tranh tỉ mỉ xem rồi hít một hơi dài toàn khí lạnh: “Nhiệt Sương Phấn!”

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc: “Nhiệt Sương Phấn?”

Hạ Vũ lại hỏi gấp: “Người có thể dùng nội lực xung khai huyết đạo bị phong không?”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Có thể! Nhưng thủ pháp đừng quá nặng...”

Hạ Vũ không chờ Hàn Tiểu Tranh nói dứt, đã ra tay nhanh như chớp, phong bế huyết Phong Đài trên hai tay Hàn Tiểu Tranh, rồi nói: “Bây giờ người bắt đầu dùng nội lực đưa đến hai huyết đạo này xung khai!”

Trong lòng Hàn Tiểu Tranh mặc dù đây nghi hoặc, nhưng vẫn làm theo lời nói, nội gia chân lực của Hàn Tiểu Tranh đã đạt đến hóa cảnh, xung khai hai chỗ tiểu huyết bị phong không có gì khó.

Hạ Vũ ở bên cạnh dẫn dò: “Sau khi xung khai huyết đạo, chân khí không được dừng, tiếp tục thuận thế mà tiến! Hiểu chưa?”

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, một luồng chân lực nhanh chóng đề khởi, ven theo thượng chi mà chạy. Trên cánh tay đầu tiên là một trận căng nóng, thật là khó chịu, nhưng trận nóng này nhanh chóng chảy qua xung phá chướng ngại, xung huyết thành công.

Hàn Tiểu Tranh theo lời Hạ Vũ nói, chân lực không dừng lại, thuận thế phát ra chạy theo cánh tay.

Hai tay chấp lại, giữa mười ngón tay đột nhiên có khói xanh bốc lên.

Hạ Vũ cuối cùng cũng thở phào một hơi, vui vẻ nói: “Tốt rồi, hết chuyện rồi!”

Hàn Tiểu Tranh xem lại thì quả nhiên hai tay đã trở lại như ban đầu.

Hạ Vũ lúc này mới nói: “Nhiệt Sương Phấn là một loại độc dược đã biệt tẩm biệt tích nhiều năm, chỉ cần vừa tiếp xúc với da thì nó sẽ lần theo lỗ chân lông mà vào cơ thể. Tuy độc tính của nó không phải cực mạnh, nhưng vì loại độc này trên giang hồ không có được mấy người có thể giải được nên nó mới đáng sợ!”

Hàn Tiểu Tranh không nhin nổi, nói: “Và cô là một trong số mấy người đó phải không?”

Hạ Vũ cười đắc ý: “Không sai! Đừng quên người trong giang hồ lâu nay vẫn gọi ta là Thiên Tâm Kiều Oa, chữ Kiều này là nói ta xinh đẹp, còn Thiên Tâm chính là nói ta thông minh bác học”.

Hàn Tiểu Tranh chỉ còn méo miệng mà cười.

Đoạn Như Yên nói: “Xem ra lần này Lữ Nhất Hải mất một khối tiền lớn”.

Hàn Tiểu Tranh nhú mày nói: “Coi bộ chúng ta không còn cách nào thoát thân rồi!”

Hạ Vũ thoáng chốc mất đi nụ cười, nói: “Làm sao được? Nơi nào có thể thoát

được ta chứ? Dù cho có đưa ta vào địa ngục, ta cũng có thể thoát ra!”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Thế thì không còn gì tốt hơn nữa!”

Hạ Vũ cất lực suy nghĩ một hồi, rốt cuộc mới nói: “Nhưng lần này ta cũng hết cách rồi, tấm lưới thép này đụng đến không được, dùng vải quần tay lại cũng không được. Nhiệt Sương Phấn có thể thấm qua rất nhanh”.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Ta phế cả hai bàn tay này luôn thử xem sao!”

Hạ Vũ nói: “Không được! Nếu làm như vậy, không những không thể thành công, ngược lại có khả năng bỏ cả mạng. Cho là người có thể chịu nổi sự dày vò từ độc tố của Nhiệt Sương Phấn đi, nhưng người đừng quên người phải vận dụng chân lực, như vậy không những độc của Nhiệt Sương Phấn càng chạy nhanh vào cơ thể người, mà độc ở dưới chân người cũng sẽ phát tác nhanh hơn!”

Nói đến đây, nàng lại thở dài một hơi: “Ài, hay là hai người cứ an tâm ép độc đi, để ta nghĩ lại thử xem! Sau khi hai người ép độc ra rồi mới có thể sử dụng nội kình, nhanh!”

Hàn Tiểu Tranh nghĩ mình dù sao nhất thời cũng không nghĩ ra được cái gì, liền làm theo lời Hạ Vũ.

Nội công của Hàn Tiểu Tranh hơn Đoạn Như Yên xa nên khi Hàn Tiểu Tranh đã ép độc ra khỏi cơ thể, Đoạn Như Yên vẫn chưa có hiệu quả gì, may mắn là nàng đã uống viên thuốc của Hạ Vũ, nếu không thì rất có thể nàng không ép nổi độc tính, ngược lại còn khiến cho độc tính xâm nhập sâu hơn.

Hàn Tiểu Tranh lập tức áp song chưởng vào lưng Đoạn Như Yên, dùng chân lực của mình trợ giúp cho Đoạn Như Yên.

Nội lực của Hàn Tiểu Tranh từ sau khi luyện Thiên Cơ Thần Công đã trở nên kinh thế hãi tục, Đoạn Như Yên được tương trợ, cũng nhanh chóng đưa chất độc ép hết ra ngoài.

Hai người nhìn sang Hạ Vũ, nhưng lại thấy Hạ Vũ vẫn đặt tay lên trán, im lặng không nói gì như người đã vào thế trầm tư.

Hàn Tiểu Tranh không dám quấy rối nên cứ ở bên cạnh mà chờ.

Nước vẫn không ngừng từ từ dâng cao, lúc này chỉ còn cách nơi họ đang đứng có hai tấc. Thuộc hạ của Lữ Nhất Hải cũng có người thử bẻ lưới thép, kết quả cũng giống như Hàn Tiểu Tranh.

Nhưng sau khi bọn chúng trúng độc lại bó tay hết cách, độc nhanh chóng chạy theo kinh mạch vào, đã có ba người độc phát táng mạng.

Hạ Vũ chợt reo lên: “Có rồi!”

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên đều vui mừng.

Hạ Vũ hưng phấn nói: “Hàn huynh đệ, người sang đó bắt một tên còn sống lại đây!”

Hạ Vũ nói tiếp: “Chúng ta chỉ cần dùng người sống đẩy dưới lưới thép, độc phẫn bên trên tự nhiên sẽ xâm nhập vào cơ thể hắc, như vậy trên lưới thép sẽ có một chỗ rộng không có độc phẫn. Bây giờ người có cơ hội hiển lộ thân thủ!”

Giọng nói của nàng hình như lớn hơn bình thường không ít.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Không ổn, không ổn, chúng ta làm sao có thể dùng người sống làm kẻ chết thay được?”

Hạ Vũ nói: “Bọn chúng vốn đã nên chết rồi, có gì đáng tiếc nữa? Không phải người cũng đã giết người sao?”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Giết người là giết người! Nhưng việc này không ổn chút nào!”

Hạ Vũ nói: “Giết người cũng là cần cái mạng hắc, dùng một của mạng hắc để cứu chúng ta, không phải là tốt hơn sao? Được, người không đi thì ta đi!”

Hàn Tiểu Tranh vội kéo nàng lại: “Cô cũng đừng đi!”

Hạ Vũ tức anh ách nói: “Ta không phải đại hiệp gì, hành sự không cần phải quang minh lỗi lạc như thế!”

Hàn Tiểu Tranh trong lúc cấp bách, liền nói: “Cô bắt người đến đây cũng vô dụng, ta không ra tay, ta không tin cô cũng có thể bẻ cong lưới thép!”

Hạ Vũ cười lạnh lùng: “Nói như vậy, người tình nguyện mình chết chứ cũng không ra tay rồi?”

Hàn Tiểu Tranh giật mình: “Tóm lại là sẽ có cách khác! Trời không tuyệt đường người đâu, đúng không?”

“Vậy người nghĩ cách xem sao? Không dùng cách này thì người phải chết!”

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Ta nghĩ xem, ta nghĩ xem”.

Hạ Vũ đột nhiên cười “hắc hắc”. Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ hỏi: “Cô cười cái gì?”

Hạ Vũ khẽ nói: “Người cho rằng mấy lời này ta nói cho người nghe sao?”

Hàn Tiểu Tranh như một gã hòa thượng thật thà không biết suy nghĩ: “Không phải nói cho ta nghe, lại nói cho ai nghe?”

Hạ Vũ cười chứ không đáp, lại chỉ sang phía bọn thuộc hạ của Lữ Nhất Hải.

Hàn Tiểu Tranh ngơ ngác, rồi như hiểu ra được một chút.

Ba người nhìn sang bên kia, thấy bốn tên còn lại đã đánh nhau không thể ngừng lại được.

Hạ Vũ nói: “Ta chính là nói cho bọn chúng nghe, sau khi bọn chúng nghe rồi lại không có cao thượng giống người đâu, bọn chúng ngay cả đồng bọn cũng có thể hạ thủ. Bây giờ, bọn chúng cần cơ thể của đồng bọn làm khai lộ của mình!”

Hàn Tiểu Tranh chợt hiểu ra, Đoạn Như Yên không nén được liếc nhìn Hạ Vũ

mấy cái.

Hạ Vũ lại khế nói: “Thật ra bọn chúng làm như vậy, cuối cùng cũng làm lợi cho người khác, giúp ích cho chúng ta!”

Hàn Tiểu Tranh không hiểu lắm: “Ít nhất bọn chúng cũng có người có thể còn sống chứ?”

Hạ Vũ đáp: “Không, bọn chúng đều phải chết! Người yên tâm, không phải chúng ta giết bọn chúng. Người nghĩ xem, những người tham sống sợ chết như bọn chúng, sau khi chế phục được đồng bọn, đem cơ thể của đồng bọn đưa lên lưới thép, không có đủ lòng tin thì không bỏ tay ra đâu. Đến cuối cùng thì Nhiệt Sương Phấn từ cơ thể đồng bọn của chúng truyền lên tay bọn chúng, lúc đó bọn chúng phát giác thì đã trễ rồi”.

Nàng nói với giọng rất nhỏ, rõ ràng là không muốn để cho đối phương nghe thấy.

Hàn Tiểu Tranh vẫn còn ngơ ngác.

Quả nhiên, bên kia đã có hai người bị đánh ngã xuống, hai tên khác liền điểm huyết đạo của chúng, sau đó nhấc đưa lên cao.

Hạ Vũ lại nói khế: “Chuẩn bị nào! Hễ nghe thấy hai tên không bị khống chế la lên, lập tức lướt qua bên đó liền! Để phòng vạn nhất Nhiệt Sương Phấn từ chỗ khác tràn qua lại!”

Bên kia quả có tiếng thét vọng qua, vừa đúng hai tiếng. Kế đó lại nghe hai tiếng “hự hự”, hiển nhiên là hai tên bị bắt do độc tính xâm nhập sâu vào cơ thể nên chưa kịp rên la đã khí tuyệt thân vong. Hai tên bị bắt đã chết lại bị ném xuống nước, Nhiệt Sương Phấn trong cơ thể hai tử thi lại truyền sang cơ thể hai tên còn lại.

Hàn Tiểu Tranh phi thân như mũi tên đã bật khỏi dây cung.

Hạ Vũ kêu lớn: “Đá chúng nó văng ra, dù sao chúng nó cũng khó thoát chết rồi!”

Câu sau là vì lo lắng từ tâm Hàn Tiểu Tranh làm Hàn Tiểu Tranh mềm lòng không nỡ ra tay nên mới bổ sung thêm vào.

Hàn Tiểu Tranh như chim hồng bay lượn trên không, chớp mắt đã tới trước giá.

Hai tên kia kêu lên vài tiếng “oa oa”, đưa tay muốn bắt lấy Hàn Tiểu Tranh.

Nhìn thấy hai đôi bàn tay đã trúng độc, Hàn Tiểu Tranh than rằng: “Xem ra không đá họ văng ra cũng không được!”

Thân người Hàn Tiểu Tranh trên không tự nhiên lật lại, đã né qua hai đôi bàn tay, chân phải móc một cái đã có một tên văng đi.

Hàn Tiểu Tranh thừa cơ nhảy lên mặt giá.

Quay đầu nhìn lại, Đoạn Như Yên cũng đã lướt tới, tên còn lại đã chuẩn bị công kích Đoạn Như Yên.

Hàn Tiểu Tranh lúc này mới hiểu vì sao Hạ Vũ muốn mình đá văng bọn chúng

đi.

Tâm hỏa bốc lên, hạ thủ không hề dung tình, song chưởng vung ra, tên kia cũng bị hất văng đi như một chiếc lá rơi, cũng chưa kịp “hứ” tiếng nào đã chết ngúm rồi.

Đoạn Như Yên vừa đến trước mặt giá, Hàn Tiểu Tranh vội lách qua bên một bước, giơ tay phải ra vừa kịp tiếp lấy Đoạn Như Yên.

Mặt Đoạn Như Yên chợt đỏ hồng lên, vội tách người ra.

Hạ Vũ lại kêu lớn: “Còn đứng đó làm gì? Mau mau động thủ đi!”

Hàn Tiểu Tranh vội đưa hai tay nắm lấy lưới thép, tay Hàn Tiểu Tranh quả nhiên không còn cảm giác vừa đau vừa nóng nữa.

Hàn Tiểu Tranh khí trầm đan điền, hét lớn một tiếng, lưới thép đã bị uốn cong biến dạng.

Kỳ thực, khi người ta đang đứng giơ cao tay lên thì rất khó có thể phát lực ra được.

Trừ phi đây là nhờ nội lực của Hàn Tiểu Tranh hơn người, dù cho không có Nhiệt Sương Phấn, người thường cũng không thể thoát thân nổi.

Tám lưới thép đã có một lỗ hổng, một người có thể chui lên được.

Hàn Tiểu Tranh đang muốn để Đoạn Như Yên và Hạ Vũ lên trước, Hạ Vũ lại nói: “Chờ đã!”

Hàn Tiểu Tranh giật mình, không biết nàng lại muốn nói gì nữa.

Lại thấy Hạ Vũ cởi một chiếc giày dưới chân ra, ném sang hướng Đoạn Như Yên nói: “Đoạn cô nương, cô mang một chiếc vào, bằng không khi lên trên đỉnh rồi vẫn còn dùng chân trần đạp lên tám lưới thép!”

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới nhớ thì ra sau khi mình và Đoạn Như Yên cởi bỏ đôi giày trắng, nãy giờ vẫn để chân trần, bây giờ nếu Đoạn Như Yên nhảy lên như vậy, không thể nào một hơi có thể bay ra khỏi tám lưới thép này được, giữa đường chắc chắn phải mượn lực, như thế không phải lại để Nhiệt Sương Phấn ở chỗ khác dính vào?

Đoạn Như Yên cảm kích nói: “Đa tạ Hạ cô nương!”, liền mang chiếc giày vào, tuy chỉ có một chiếc nhưng đã có thể mượn lực trên đường đi rồi.

Hạ Vũ lại nói: “Để ta lên trước!”, dứt lời đã phóng vọt lên, từ cái lỗ đó phóng ra, chân mang giày lại điểm một cái ở bên trên, người lại phóng lên một lần nữa, “uỳnh” một tiếng lưng ngói bên trên vỡ nát ra.

Sau đó Đoạn Như Yên cũng đuổi theo.

Hàn Tiểu Tranh tuy hai chân trần trụi, nhưng việc này không làm khó được Hàn Tiểu Tranh. Thân người phiêu nhiên thăng không, vò kiếm ép một lực lên trên lưới thép, người lại bay lên, động tác thật nhẹ nhàng gọn gàng.